

Fővárosi Ítéltábla
31.Gf.40.277/2016/5/I.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Gulyás Zoltán ügyvéd által képviselt **Kft. „fa”** felperesnek a dr. Dobos Máté Ede ügyvéd által képviselt alperes ellen felelősség megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2016. március 17. napján kelt 8.G.40.916/2014/30. számú ítéletével szemben a felperes által 31. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen az alperesnek 471.500. (Négyszázhetvenegyezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására fizessen meg az államnak 48.000. (Negyvennyolcezer) Ft le nem rótt fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a cégjegyzékbe 1992. július 3-án bejegyzett felperes ügyvezetője megalakulásától a felszámolása elrendeléséig az alperes volt. A felperes felszámolását a 2011. november 16. napján előterjesztett kérelemre a Budapest Környéki Törvényszék 2012. február 7-én jogerőre emelkedett 6.Fpk..../4. számú végzésével rendelte el, ennek kezdő időpontja 2012. február 22. napja.

2011. december 31. napján a felperes saját tőkéje -70.513.000,-Ft, kötelezettsége 223.193.000,-Ft, befektetett eszközei értéke 106.246.000,-Ft, forgóeszközei értéke 47.029.000,-Ft, mérleg szerinti eredménye -222.295.000,- Ft volt. Saját tőkéjének összege 2012. február 21. napján -81.577.000,-Ft, mérleg szerinti eredménye pedig -11.065.000,-Ft. A felperes 2012. február 21-i fordulónappal elkészített felszámolást megelőző időszakra vonatkozó egyszerűsített éves beszámolójának kiegészítő melléklete rögzítette, hogy „a cég az APEH és szállítói kötelezettségeinek likviditása függvényében nem tudott eleget tenni. A vevői kötelezettségek tekintetében fizetési határidő csúszások voltak tapasztalhatóak.

A felperes 2008. január 4-én elterjesztett keresete folytán a Fővárosi Törvényszék 2010. június 23-án kelt 22.G..../2008/34. sz. alatti részítéletével a felperesnek az **Cég1 Kft.** I.r. alperessel szemben előterjesztett, és a ... Önkormányzata II.r. alperessel szemben - az alperesek közötti bérleti szerződés érvénytelenségének - megállapítása iránti keresetét elutasította. Egyúttal kötelezte a felperest 206.500,-euró + ÁFA követelés, és perköltség megfizetésére az I. r. alperes javára. A Fővárosi Ítéltábla 2010. december 9-én kelt 5.Pkf..../2010/4. számú részítéletével az elsőfokú részítélet fellebbezett részét részben megváltoztatta, és a felperes által az I. r. alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét

leszállította, egyebekben azt helybenhagyta. A Fővárosi Bíróság Gazdasági Kollégiuma 2011. július 4-én kelt 7.G..../2011/14. számú végzésével a felperes részére a Cég 1 Kft.-vel szembeni fenti tartozása megfizetésére részletfizetést engedélyezett.

A jogerős részítéletet követően folytatódó eljárásban a felperes és az **Cég 2 Kft.** 2011. július 20-án bejelentették, hogy a felperes a ... Önkormányzat II. r. alperessel szemben fennálló 7.366.240,-Ft használati- és 9.639.077,-Ft bérleti díj, valamint egyéb kártérítés címén fennálló követelését az Cég 2 Kft.-be apportálta. A Fővárosi Törvényszék 2011. augusztus 23. napján meghozott - a Fővárosi Ítéltábla 5.Pkf..../2011/3. számú végzésével helybenhagyott - 7.G..../2011/18. számú végzésében megállapította, hogy az **Cég 2 Kft.** a felperes jogutódja, és II. r. felperesként a perbe belép. Az így folytatódó eljárásban Fővárosi Törvényszék 2012. július 10. napján kelt 7.G..../2011/36. sz. alatti ítéletével kötelezte a ... Önkormányzat II.r. alperest, hogy fizessen meg a **Cég 2 Kft.** felperesnek **17.005.317,- forintot**, ennek járulékait és 1.742.000,-Ft perköltséget, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában rögzítette, hogy II. r. alperesnek a felperes jogelődjével 2007. december 12-én kötött bérleti szerződése érvényesen nem jött létre. Az érvénytelen bérleti szerződés alapján a felperes jogelődje - használati díj címén- 7.366.240,- forintot fizetett a II.r. alperesnek, aki további számlákat bocsátott ki, melyeket a felperes jogelődje szintén teljesített. A **Cég 2 Kft.** felperes a követelést engedményesként érvényesítette a perben, apportálással 7.366.240,- Ft használati díjat és 9.639.077,- Ft bérleti díjat szerzett meg a Cég 3 Kft-től, ezért az ezt meghaladó kereseti követelést elutasította. A Fővárosi Ítéltábla 2013. április 4-én kelt 8.Pf..../2012/5. sz. alatti ítéletével a fenti ítéletet a per főtárgya tekintetében helybenhagyta.

A ... Önkormányzata ezt követően megfizette az Cég 2 Kft-nek a jogerős ítéletben megállapított marasztalási összeget.

A Cég 2 Kft. a felperes által 2011. május 26. napján alapított, a cégnyilvántartásba 2011. június 1-én bejegyzett egyszemélyes társaság, törzstőkéje az alapításkor hárommillió forint nem pénzbeli hozzájárulásból állt. E társaság tagja volt a felperes 2011. június 1-től 2012. február 10. napjáig. 2011. június 02. napjától 2012. február 10. napjáig tagja volt "A" is, majd 2012. február 10. napjától már "A" volt a társaság egyedüli tagja 2014. július 22. napjáig.

A Cég 2 Kft. létrehozására úgy került sor, hogy a felperes alapítóként - a 2011. május 26-án meghozott 1/2011. május 26. számú határozatával a 17.005.317,-Ft összegű használati- és bérleti díj követelését a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (továbbiakban: Gt.) 13. § (1)-(2) bekezdése és 114. § (1) bekezdése szerint nem pénzbeli hozzájárulásként a Cég 2 Kft. rendelkezésére bocsátotta. A felperes az alapító okiratban a társaság alapításkori törzstőkéjét 3.000.000,- forintban határozta meg. A Cég 2 Kft. egyedüli tagjaként a felperes 2011. június 2. napján meghozott 1/2011. június 02. számú határozatában a Cég 2 Kft. törzstőkéjének felemelését határozta el, pénzbeli hozzájárulás szolgáltatásával új 27 millió forint névértékű törzsbetét kibocsátásával, aminek a befizetésére "A", mint új tag volt jogosult. A fentieknek megfelelően a társaság törzstőkéje 3 millió forintról 30 millió forintra emelkedett, az alapító felperes törzsbetéte 3 millió forint maradt, ami a társaság törzstőkéjének 10%-át képviselte.

A 2011. június 2. napján létrejött szerződésben a felperes (5 éves időtartamra) vételi (opciós) jogot biztosított "A" részére a felperesnek a Cég 2 Kft-ben meglévő üzletrésze

tulajdonjogának megszerzésére 3 millió forint vételárért. "A" 2012. február 10. napján a **Cég 2 Kft.** üzletrésznének 10%-át kitevő, 3 millió forint névértékű felperesi üzletrészre gyakorolta a vételi jogát, és a 3 millió forint vételárat megfizette a felperesnek.

A felperesnek 2011. december 31. napján 30.946.006,-Ft adótartozása, 2012. február 21. napján 32.957.481,-Ft adótartozása állt fenn, de az adófolyószámla-kivonatból megállapíthatóan 2011. májusban pótlékköteles fizetési könnyítést, fizetési halasztást engedélyezett neki az adóhatóság. A felperes 2011. január 1. és 2011. májusa között részteljesítéseket eszközölt az adóhatóságnak, 2011. júniusban, júliusban, szeptemberben és októberében is történtek befizetések a felperes adófolyószámlájára. 2010. május 20. napjától végrehajtást rendelt el az APEH ...Adóigazgatóság Végrehajtási Osztálya a felperessel szemben, az értesítés (indítás) kiállításának időpontja 2011. szeptember 2. napja volt.

A **Cég 4 Kft.** hitelező a bírósághoz 2011. január 28. napján benyújtott kérelmében a felperes felszámolásának elrendelését kérte 1.487.500,-Ft tartozás miatt. A **Cég 4 Kft.** hitelező és a felperes között 2011. április 27-én létrejött megállapodás szerint a felperes az összesen 2.125.000,-Ft bérleti díj tartozását (2011. májustól-szeptemberig) részletekben fizeti meg a hitelezőnek. A Budapest Környéki Törvényszék 2011. május 3-án kelt 6.Fpk....175/10. számú végzésével megállapította, hogy a **Cég 4 Kft.** hitelező kérelme alapján a felperes felszámolása iránt indult eljárás 2011. május 2. napjától a felek együttes kérelmére szünetel. A Budapest Környéki Törvényszék a 2012. február 23-án kelt 6.Fpk..../15. számú végzésével a felszámolási eljárást megszüntette, figyelemmel arra, hogy az **Cég 5 Kft.** hitelező kérelmére indult eljárásban az adós felszámolását 2012. február 7-én jogerőre emelkedett végzésével a bíróság már elrendelte.

A felperes felszámolási eljárásában 193.384.365,-Ft hitelezői igényt jelentettek be. A felperesnek 2011. május 26. napjáig esedékes munkabértartozása a munkavállalói felé nem volt, és 2011. május 26. napján nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben sem.

A felperes 2014. december 2-án előterjesztett, utóbb módosított végleges keresetében a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes a felperes volt vezetőjeként a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a felperes vagyona 14.005.317,- forinttal csökkent. Állítása szerint a felperes 2011. május 26. napján már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, ugyanis vele szemben 2010. május 20. napjától végrehajtási eljárás, 2011. január 28. napjától pedig felszámolási eljárás elrendelése iránti kérelem volt előterjesztve. Ezt igazolja az is, hogy a felperes adózótartozása - az adófolyószámla kivonata szerint - 2011. január 1. és 2011. december 31. napja közötti időszakban már 30.946.006,- Ft volt, 2011. januárjától pedig munkabér tartozása is volt a munkavállalók irányába, és 2011. május 26. napján további tartozásai is voltak. A felperes vagyona 2010. évről 2011. év végére 402.800.000,- forintról 153.300.000,- forintra, a saját tőkéje 151.800.000,- forintról 70.500.000,- forintra csökkent. Álláspontja szerint a „fenyegető fizetéseképtelenségi állapot” nem szakkérdés abból a szempontból, hogy a társaság vagyona kellő fedezetet nyújtott-e a tartozása kiegyenlítésére, hanem a bizonyítási eljárás eredményeképpen tett olyan bírósági megállapítást, amelyben a bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy az adott pillanatban, a fenyegető fizetéseképtelenség pillanatában az adós

esedékes számláinak kielégítése szükséges mobilizálható pénzeszköz rendelkezésre áll-e. E fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben, az alperes - ügyvezetőként - a végrehajtási eljárás és a felszámolási eljárás kezdeményezése ismeretében a hitelezők érdekével ellentétesen járt el, amikor 2011. május 26. napján a felperesnek az önkormányzattal szemben fennálló követelését az **Cég 2 Kft**-be apportálta, és a 2011. június 2-i szerződéssel vételi jogot biztosított a felperes **Cég 2 Kft**-ben meglévő 3 millió forint névértékű üzletrészre "A" nak. Utóbbi 2012. február 10-én a vételi jogát gyakorolta, amivel tulajdonjogot szerzett a felperes **Cég 2 Kft**-ben lévő 3 millió forint névértékű üzletrészén. Mindezek alapján álláspontja szerint az alperes a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a felperes vagyonát a keresetben megjelölt összegben csökkentette. Azzal, hogy a felperes az alapító határozatban a követelést 17.005.317,-Ft összegben bocsátotta az **Cég 2 Kft**. rendelkezésére azt jelenti, hogy a vagyonvesztés az apportálással ok-okozati összefüggésben megállapítható. A Fővárosi Törvényszék előtti perben a felperes által igényelt bérleti- és használati díjat a felperes a vagyonaként kellett, hogy kezelje, amit alátámaszt az **Cég 2 Kft**. alapítói nyilatkozata is.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy a felperes 2011. május 26. napján már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lett volna, és arra hivatkozott, hogy valamennyi szükséges intézkedést megtette annak érdekében, hogy a felperes hitelezői kielégítést nyerjenek. A felperes az adóhatóság felé fennálló tartozását maradéktalanul valóban nem fizette meg, azonban a NAV részletfizetést engedélyezett részére, amit teljesített. A **Cég 4 Kft**. által indított felszámolási eljárás azért került megszüntetésre, mert a felperessel a tartozás átütemezéséről megállapodott, így emiatt sem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben. Az apportálás időpontjában, illetőleg azt követő időszakban sem állt fenn fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet a felperesnél, mivel az alperes a felperes partnereivel folyamatosan tárgyalt, a fizetési határidőket átütemezte, fennálló tartozásait megfizette, a végrehajtási eljárás csupán adminisztratív hiba folytán maradt bejegyezett cégadat. A munkabértartozások tekintetében az alperes a munkavállalókkal megállapodott, átütemezték a tartozások lejártának határidejét, így nem volt esedékes munkabértartozás sem 2011. május 26. napján, a **Cég 1 Kft**.-vel szembeni követelése tekintetében pedig részletfizetést engedélyezett a felperes részére a bíróság.

A követelés apportálásának időpontjában (2011. május 26-án) a folyamatban lévő perre tekintettel egy kifejezetten bizonytalan követeléssel rendelkezett a felperes, melynek megtérülési esélye nagyon alacsony volt. A **Cég 2 Kft**. alapításakor a rendelkezésre bocsátott apport értéke, mint az önkormányzattal szembeni követelés, éppen annak bizonytalan volta miatt került 3 millió forintban meghatározásra, nem pedig a hitelezői igények kielégítésének megghiúsítása érdekében. Az nem sértett hitelezők érdekeit, mivel az apportáláskor a felperes eszközei között nem is szerepelt az apportált követelés, így a felperes részére az értéket nem képviselt, annak apportálása a felperesi vagyont nem is csökkentette. Ekkor még nem is volt előrelátható, hogy a per folyamán a felperes részére mekkora összeg megítélése várható, csak az hogy az eljárás hosszú időt fog igénybe venni, amely jelentős ügyvédi költségekkel jár. Ekkor még elsőfokú ítélet sem volt, a jogerős ítélet jóval az apportálást követően született meg, és annak hatására csupán 2013-ban történt meg az önkormányzat teljesítése. A vételi jog tekintetében előadta, hogy "A" személyében befektetőt talált, aki hajlandó volt a **Cég 2 Kft**.-be befektetni. A felek megállapodásának, és a befektetés egyik feltétele is az volt,

hogy "A" csak abban az esetben bocsájta a társaság rendelkezésére a megemelt törzstőkéjének a részét (27 millió forintot), amennyiben a felperes üzletrészen egyidejűleg vételi jogot is alapítanak névértéken. Ezt követően 2012. február 10-én "A" élt a vételi jogával és a vételárat megfizette a felperesnek, a vételi jog alapítása és gyakorlása sem sértette ezért a hitelezők érdekeit, mert ezzel az alperesnek sikerült forrást bevonnia a hitelezői igények részbeni kielégítésére.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 1.028.700,-Ft perköltséget, valamint az államnak felhívásra 36.000,-Ft le nem rótt kereseti illetéket. Határozatának indokolásában rámutatott, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében meghatározott tényállás elemeket a hitelezőnek kell bizonyítani. Ennek megfelelően tájékoztatta a felperest a Pp. 3. § (3) bekezdés, és a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján arról, hogy neki kell bizonyítania a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének az idejét; hogy az alperes ügyvezetési feladatait a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, és e jogellenes magatartásával okozati összefüggésben csökkent az adós vagyona. Tájékoztatta arról is, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének az időpontja a bíróság kompetenciáját meghaladó szakkérdésnek minősül. Az alperest terhelte a mentesülés Cstv. 33/A. § (3) bekezdésébe foglalt követelményeinek a bizonyítása. A felperes részéről bizonyítandó tényként jelölte meg azt is, hogy 2011. május 26. napján a felperes vagyonába tartozott a Fővárosi Bíróság előtti perben az önkormányzattal szemben érvényesített 17.005.317,-Ft összegű követelés.

A fentiek alapján - az elsőfokú bíróság megítélése szerint - a becsatolt adófolyószámla-kivonatból nem állapítható meg, hogy a felperes 2011. május 26-án fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt-e, mert az 2011. január 1. és 2011. december 31. közötti időszakra tartalmaz adatokat megjelölve, hogy 2011. év végén mekkora adó tartozása volt a felperesnek. A kivonat ugyanakkor azt az alperesi állítást igazolja, hogy az adóhatóság 2011. évben fizetési könnyítést, részletfizetést engedélyezett a felperesnek. Az adófolyószámla-kivonat bevallási és pénzforgalmi oldala is tartalmaz olyan tételeket, még 2011. május 26-a után is, melyek a bevallási oldal kötelezettségeit csökkentették, valamint a pénzforgalmi oldalon befizetést és kiutalást, elszámolást mutatnak. A felperes cégjegyzékébe bejegyzett adó-végrehajtási eljárás sem bizonyítja - figyelemmel az adófolyószámla kivonatból megállapítható fizetési könnyítés engedélyezésére - a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2011. május 26-i bekövetkeztét. Az alperes becsatolta a felperes és a **Cég 4 Kft.** hitelező között 2011. április 27-én létrejött megállapodást, melyben e hitelező a felperes részére tartozása megfizetésére részletfizetést engedélyezett, és a felek kérték a hitelező által kezdeményezett felszámolási eljárás szünetelését is. E tartozás megfizetésére engedélyezett részletfizetésre figyelemmel sem állapítható meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2011. május 26-i bekövetkezésének az időpontja. Az a tény, hogy utóbb a felperes - más hitelező kérelmére - felszámolás alá került, és ezen eljárásban a **Cég 4 Kft.** is bejelentett hitelezői igényt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének a felperes által állított időpontját önmagában nem igazolja. A felperes részére a Fővárosi Törvényszék a 7.G.../14.sz. végzésével a **Cég 1 Kft.**-vel szemben fennálló - a bíróság jogerős ítéletével megállapított - tartozása megfizetésére is részletfizetést engedélyezett. Így e tartozás miatt

sem állapítható meg, hogy a felperes 2011. május 26-án fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lett volna. Ezt a felperes mérlegadataiból sem lehet megállapítani, mert azok csupán az év eleji, és az év végén fennálló állapotra tartalmazznak adatokat. A felperes volt könyvelőjének tanúvallomása is alátámasztotta azt az alperesi előadást, hogy 2011. május 26. napján a felperesnek volt elegendő likvid vagyona a fennálló tartozásai rendezésére, valamint a munkavállalói egy részével megegyezett, hogy későbbi időpontban fognak kifizetésre kerülni a munkabértartozások, és e tartozások rendezésére is történtek részteljesítések. E tanúvallomás figyelembe vételével az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes által csatolt hitelezői kimutatások sem támasztják alá a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének felperes által megjelölt kezdőidőpontját.

Az elsőfokú bíróság ezért a Pp. 206.§ (1) bekezdése alapján úgy foglalt állást, hogy a rendelkezésre álló adatokból, okiratokból a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2011. május 26-i bekövetkezése nem volt megállapítható, így az alperesnek sem kellett - 2011. május 26. napjától - a Gt. 30.§ (3) bekezdése szerint az ügyvezetési feladatait a felperesi hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján ellátnia.

A felperes által a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésébe ütközőnek állított alperesi magatartások körében elfogadhatónak tartotta, hogy az alperes a peresített követelést a felperes képviseletében azért 3 millió forintba értékelte, és azért ezen az értéken apportálta az **Cég 2 Kft.**-be, mivel a Gt. 13. § (4) bekezdésében foglaltakra figyelemmel volt. A bizonytalan követelés apportálásával és a követelés 3.000.000,-Ft értékű meghatározásával vállalta a követelés tekintetében annak kockázatát, hogy amennyiben az apport értéke nem folyik be a megalapított gazdasági társasághoz, akkor azért az alapító felperes felelősséggel tartozik. Az alperes a követelés apportálásával alapított **Cég 2 Kft.**-ben lévő üzletrészre vételi jogot alapító szerződés megkötésével sem valósított meg Cstv. 33/A.§-ába ütköző magatartást, mert a felperes ebben az időpontban még nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben, és a szerződésben az üzletrész meghatározott 3.000.000,-Ft vételára megegyezett az üzletrész névértékével. A felperes könyvelésében az általa alapított **Cég 2 Kft.**-t, mint vagyonelemet 3.000.000,-Ft értékben szerepeltette, "**A**" a vételi jogával élve az üzletrész 3.000.000,-Ft összegű vételárát pedig megfizette a felperesnek.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatásával keresetének teljesítését kérte. Fenntartotta azon álláspontját, hogy a fenyegető fizetéseképtelenség „állapota” nem szakkérdés, hanem a bíróság mérlegelési körébe tartozó jogkérdés. Ellentmondásosnak tartotta, hogy az elsőfokú ítélet egyrészt azt rögzíti, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének az időpontja szakkérdés, másrészt szakvélemény nélkül is egyértelműen úgy foglalt állást, hogy 2011. május 26. napján a felperes nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben. Utóbbit az elsőfokú bíróság a bizonyítékok téves mérlegelésével, és az irányadó jogszabályhely téves értelmezésével állapította meg. A rendelkezésre álló bizonyítékok (felszámolói kimutatások a hitelezői igényekről, **Cég 4 Kft.** felszámolási kérelme, adófolyószámla kivonat) alapján ugyanis megállapítható, hogy 2011. május 26-án a felperes nem csupán a munkabér egy részét nem tudta kifizetni, hanem a számlatartozása kiegyenlítésére sem állt rendelkezésre pénzeszköz. Ennek igazolására új okirati bizonyítékokat is csatolt a fellebbezéséhez, így a felperest finanszírozó ... Bank 2011. május 18-i levelét, a felperes és az **Cég 5 Kft.** között

2011. május 26-án létrejött tartozáselismerő nyilatkozatot és megállapodást, valamint a felperes számlavezető pénzügyintézetének 2011. május 26-i kivonatát. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre is, hogy azt sem lehetett megállapítani, hogy 2011. május 26. napján, a Fővárosi Bíróság előtti perben a felperes által az ottani II. r. alperessel szemben érvényesített 17.005.317,-Ft követelés a felperes vagyonát képezte-e. E körben megismételte az elsőfokú eljárásban előadottakat.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat megfelelően értékelte, ennek alapján az érdemi döntése meghozatalához szükséges releváns tényállást helyesen állapította meg, és abból helytálló jogkövetkeztetést levonva, érdemben helyes döntést hozott, amellyel az ítélet tábla egyetért.

A felperes keresete **annak megállapítására irányult**, hogy az alperes a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, **és ezáltal** az adós vagyona 14.005.317,-Ft-al csökkent.

A Cstv.33/A.§. (1) bekezdése szerinti tartalmú perbeli megállapítási kereset esetében, a felperest terhelte a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének és idejének, a jogellenes ügyvezetői magatartás, azaz: az ügyvezetési feladatok hitelezői érdeksérelemmel történő ellátása, és a jogellenes magatartással okozati összefüggésben az adósi társasági vagyon csökkenése és annak mértékének a bizonyítása. Az alperes pedig a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdése szerint fennálló felelősség alól kimentheti magát, ha bizonyítja, hogy az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

Az alperes a perben kifejezetten vitatta, azt a felperesi tényállítást, hogy 2011. május 26-tól a felperesnél már fennállt volna a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet. Az elsőfokú bíróság ezért a Pp. 164.§ (1) bekezdése és a Pp.3.§. (3) bekezdés megfelelő alkalmazásával helyesen telepítette a felperesre **a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése időpontjának**, a jogellenes ügyvezetői magatartásnak, és a jogellenes magatartással okozati összefüggésben az adósi társasági vagyon csökkenésének és annak mértékének bizonyításának a kötelezettségét. A perben a felperesnek - egyebek mellett - azt kellett tehát elsődlegesen bizonyítania, hogy az általa állított időpontban, azaz 2011. május 26-án már **fizetési képtelenséggel fenyegető helyzetben volt.**

A Cstv. 33/A.§ (1) bekezdése szerint fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.

Önmagában arra helyesen hivatkozott a felperes, hogy fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjának a megítélése körében nem annak van jelentősége, hogy van-e az adósnek olyan tartozása amely alapján - erre irányuló kérelem esetén - a Cstv. 27.§ (2) bekezdése értelmében fizetéseképtelennek minősülne.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet ugyanis az irányadó bírói gyakorlat szerint (Gfv.VII. 30.247/2013/9.; BDT 2013.2881) - ahogyan erre az elsőfokú bíróság egyébként helytállóan utalt - akkor áll fenn, ha a tartozásai megfizetésére az adós esedékességgel nem képes, mert nincs elegendő likvid pénzeszköze, vagy hitele. Ha erre az adós nem képes, és nem tud megállapodni a hitelezőivel sem a teljesítés más módjában, vagy a teljesítési határidő módosításában, bekövetkezik a fenyegető fizetéseképtelenség akkor is, ha az adós egyéb vagyonának - a kimutatások szerinti - értéke esetleg egyébként fedezetet nyújtana az esedékes tartozások kiegyenlítésére. (BH 2014/6/188.) A fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkeztét az adós ügyvezetőjének a tudata, az általa megismerhető tények szempontjából kell vizsgálni. Az adós vezető tisztségviselőjének a fenyegető fizetéseképtelenség elkerülése érdekében folyamatosan figyelemmel kell kísérnie a gazdálkodó szervezet esedékes, lejárt tartozásait, és a cash-flow kimutatását.

A Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésére alapított felelősség megállapítására irányuló perek esetében a következetes ítélkezési gyakorlat szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjának meghatározása általában a Pp.177.§ (1) bekezdése szerinti - könyvszakértő bevonását szükségessé tevő - szakkérdésnek minősül. Kétségtelen, hogy vannak olyan speciális, egyedi tényállások, amikor ez mégsem szükségképpen bizonyítási eszköz, mert a fenyegető fizetéseképtelenség kezdő időpontját e nélkül is, önmagában a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok alapján is egyértelműen meg lehet állapítani. (Szegedi Ítéltábla:Gf...../2014/8., Fővárosi Ítéltábla: Gf. .../2015/4.)

A konkrét esetben ugyanakkor erről nem volt szó. Az elsőfokú eljárás során a felek által csatolt bizonyítékok (az adós könyvelési adatai, mérlegei, az előzményi perben meghozott ítéletek, az adós adófolyószámla-kivonata, az adós által kötött részletfizetési megállapodások, illetve ezt engedélyező jogerős bírósági végzés, továbbá a felperes volt könyvelőjének a tanúvallomása) alapján önmagában valóban nem lehetett egyértelműen állást foglalni abban a kérdésben, hogy a felperes 2011. május 26-án már kétséget kizáróan fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lett volna. Ezzel kifejezetten ellentétes adatként merült fel a közte és a **Cég 4** között létrejött részletfizetési megállapodás, az adóhatóság részéről engedélyezett fizetési könnyítés (részletfizetés), a felperes fizetéseképtelenségének megállapítására irányuló eljárás szünetelése, a Fővárosi Törvényszék részletfizetést engedélyező 7.G..../14.sz. végzése, továbbá a felperes volt könyvelőjének a teljes tanúvallomása is.

Az ellentétes peradatok mellett ezért az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a konkrét esetben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontjának meghatározása a Pp.177.§ (1) bekezdése szerinti - könyvszakértő bevonását szükségessé tevő - szakkérdésnek minősült. Szakértői bizonyítás igénybevétele nélkül a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével (Pp.206.§ (1) bekezdés) nem lehetett egyértelműen és megalapozottan állást foglalni a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet

bekövetkezésének kezdő időpontját illetően. Ezzel összhangban helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor a Pp.3.§ (3) bekezdése és a Legfelsőbb Bíróságnak a Polgári Perrendtartás tájékoztatási kötelezettségre vonatkozó szabályainak alkalmazásával kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2009. (VI. 24.) PK. véleménye 7. pontja szerint tájékoztatta a felperest e szakértői bizonyítás szükségességéről.

E teljeskörű és helytálló tájékoztatást követően nyilatkozott úgy a felperes, hogy nem indítványozza a perben a szakértői bizonyítás lefolytatását.

A fentiekre tekintettel így az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg azt, hogy a felperes a Pp. 164.§ (1) bekezdése szerint őt terhelő bizonyítási kötelezettsége ellenére sem tudta azt bizonyítani, hogy az alperes által vezetett felperes az általa állított időpontban, azaz már 2011. május 26-án a kereset tárgyává tett és sérelmezett alperesi magatartások időpontjában fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lett volna.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat mérlegelő tevékenységét (Pp.206.§ (1) bekezdés) a felperes alap nélkül támadta fellebbezésében, hiszen ítéletének indokolásában részletesen kitért arra, hogy mely bizonyítékok alapján állapította meg a tényállást, és mik voltak azok a körülmények, amiket a bizonyítékok e körbeni mérlegelésénél irányadónak vett, és a felperesi tényállítást a csatolt okiratok alapján miért nem találta bizonyítottnak. Ezen indokokat a másodfokú bíróság is osztotta. (BH 2006.403)

A felperes fellebbezéséhez csatolt új okirati bizonyítékok a Pp.235.§ (1) bekezdése értelmében nem voltak a másodfokú eljárásban figyelembe vehetőek. A másodfokú bíróság a felülbírálat során az új tény csak akkor veheti figyelembe, ha annak előterjesztése az elsőfokú eljárásban nem a fellebbező fél mulasztása folytán maradt el. (Pp.141.§ (2) bekezdés, Pp.141.§ (6) bekezdés) A felperes saját fellebbezési hivatkozása szerint a fellebbezéshez becsatolt iratok már az elsőfokú eljárásban is rendelkezésére álltak. Ennek ellenére azokra az elsőfokú bíróság jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő kioktatást tartalmazó felhívása ellenére sem hivatkozott, bizonyítékként nem csatolta, e mulasztása így nem tekinthető véletlennek.

A Cstv. 33/A.§ (1) bekezdése szerinti vezetői felelősség megállapítására csupán az ott írt törvényi tényállási elemek együttes fennállása esetén van lehetőség. Amennyiben e törvényi feltételek közül bármelyik hiányzik, úgy a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésének egyéb, további törvényes feltételeinek fennállása esetén sem állapítható meg az ügyvezető felelőssége, ezért azok vizsgálata is szükségtelen.

E törvényi tényállási elemek közül a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének jelentősége az, hogy ezt követően a vezető tisztségviselőnek a hitelezői érdekeket szolgálva, és nem a gazdálkodó szervezet tulajdonosainak az érdekét figyelembe véve kell gazdálkodnia. E kötelező gazdálkodási elv addig áll fenn, amíg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet. (Kúria: Gfv...../2013/9.) Ebből ugyanakkor az is következik, hogy az adós cég vezetői a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését megelőzően tanúsított magatartásukért a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésének szabályai szerint nem tartoznak felelősséggel. (Győri Ítéltábla: Gf..../2015/5/I.) A Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésében meghatározott ügyvezetői helytállási kötelezettség körében ezért

érdektelen, hogy a „kritikus időpont” előtt a vezető milyen magatartást tanúsított, azzal sértette-e hitelezők érdekeit, vagy sem.

A felperes keresetében az alperes hitelezői érdekeket sértő magatartásaként a 2011. május 26-án történt apportálást, illetve a 2011. június 2-i opciós szerződés megkötését jelölte meg, amelyekkel okozati összefüggésben álláspontja szerint az adós vagyona csökken. A konkrét esetben azonban - a kifejtetteknek megfelelően - az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az adós a keresetben állított időpontban (2011. május 26-án), így a kereset tárgyává tett, és sérelmezett alperesi magatartások időpontjában sem volt bizonyítottan fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben.

Mindezek alapján pedig - a Cstv. 33/A.§ (1) bekezdésében előírt együttes törvényi tényállási elemek fennállása hiányában - az alperes vezető tisztségviselői felelőssége nem volt megállapítható, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el az erre irányuló keresetet.

A fellebbezésben előadottak tehát a kifejtettek szerint az érdemben helyes elsőfokú ítélet megváltoztatására nem adnak alapot, ezért azt az ítéletábla a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban is pervesztes felperes a Pp. 239.§-a folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján viselni köteles a másodfokú eljárásban felmerült saját, valamint az alperes perköltségét. Az alperes jogi képviselőjének munkadíját az ítéletábla a Pp. 79.§ (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2.§-a alapján - a per egyéb adataira figyelemmel - a kifejtett ügyvédi munka mérlegelésével és a pertárgyérték alapulvételével bruttó 471.500.- forintban állapította meg. Ennek körében az ítéletábla az alperes által a közte és a jogi képviselője közötti, az ügy ellátására vonatkozó díjmegállapodás alapján előterjesztett ügyvédi munkadíjat kisebb részben eltúlzottnak találta, ezért azt a R. 2.§ (2) bekezdésének alkalmazásával a rendelkező részben foglaltak szerinti összegre mérsékelte. Köteles továbbá a felperes az Itv. 59.§ (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése és a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján az államnak felhívásra megfizetni az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetéket.

G y ő r , 2016. november 9.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Ferenczy Tamás sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: